

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.741 van 13 oktober 2011
in de zaak A. 200.071/VII-38.087.**

In zake : de NV BOSAL EMISSION CONTROL SYSTEMS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marco Schoups
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
De Burberestraat 6-8
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :
de NV S.P.E.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jozef Timmermans
kantoor houdend te 9000 Gent
Kasteellaan 158
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 3 mei 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 18 februari 2011, waarmee uitspraak wordt gedaan over de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Limburg van 26 augustus 2010 waarmee aan de NV S.P.E. een milieuvergunning werd

verleend voor het exploiteren van een windturbinepark, gelegen aan de Dellestraat te Lummen en te Heusden-Zolder.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Eric Lanckswertdt heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 oktober 2011.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lieselot De Meyere, die loco advocaat Marco Schoups verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Clive Rommelaere, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Jozef Timmermans, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Eric Lanckswertdt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij wenst een windturbinepark op te richten en één van de windmolens daarvan zou worden ingeplant op een perceel gelegen te Lummen, kadastraal gekend als afdeling 2, sectie B, nummer 847w, gelegen naast het perceel van de verzoekende partij. Op 10 februari 2010 dient de

tussenkomen de partij een aanvraag in voor het verkrijgen van een milieuvergunning voor de exploitatie van het bewuste windturbinepark, gelegen aan de Dellestraat te Lummen en te Heusden-Zolder. De aanvraag heeft betrekking op zeven windturbines met zeven erbij horende transformatoren.

3.2. De verzoekende partij stelt dat zij deel uitmaakt van de Bosal Group die wereldwijd één van de toonaangevende producenten en toeleveranciers is van diverse automotive producten voor personenauto's, vrachtauto's, bussen en industriële toepassingen, van krikken tot uitlaten. Zij vervult binnen de Bosal Group de functie van onderzoeks- en testcentrum. Meer bepaald onderzoekt zij uitlaatsystemen voor de zogenaamde "Original Equipment"-markt en de vervangingsmarkt. De testpiste van de verzoekende partij voor het onderzoek van uitlaatsystemen bevindt zich op het perceel gelegen te Lummen, Dellestraat 20.

3.3. Met een besluit van 26 augustus 2010 verleent de deputatie van de provincie Limburg een milieuvergunning voor vijf windturbines en de erbij horende vijf transformatoren.

3.4. Tegen deze milieuvergunning worden meerdere administratieve beroepen ingesteld, onder meer door de verzoekende partij.

3.5. In het raam van de beroepsprocedure adviseren de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid gunstig en verlenen de afdeling Milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie voorwaardelijk gunstige adviezen.

3.6. Op 18 februari 2011 wordt de thans bestreden beslissing genomen. De beroepen worden gedeeltelijk gegrond verklaard. De milieuvergunning wordt verleend. Er worden een aantal voorwaarden opgelegd.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de schorsing van de tenuitvoerlegging alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die tot de vernietiging van de aangevochten akte kunnen leiden, en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die akte verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

V. Ernst van de middelen

Standpunt van de verzoekende partij

5. In het eerste middel roept de verzoekende partij de schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat de bezwaren die zij in haar beroepsschrift naar voor had gebracht niet voldoende zijn onderzocht en niet alle mogelijke hinderaspecten in aanmerking werden genomen. In het tweede middel betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, in het bijzonder omdat geen afdoende antwoord werd gegeven op de in het beroepsschrift aangevoerde bezwaren. De minister motiveert niet waarom economisch-technische afwegingen niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag.

Beoordeling

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de adviserende instanties de diverse hinderaspecten zorgvuldig hebben onderzocht. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Ook in de bestreden beslissing zelf wordt zorgvuldig stil gestaan bij de diverse hinderaspecten. Zowel in het advies van de afdeling Milieuvergunningen, in het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie als in de bestreden beslissing zelf, wordt uitvoerig en zorgvuldig stil gestaan bij de geluidshinder waaromtrent de verzoekende partij bezwaar formuleerde. Er wordt gerefereerd naar geluidssimulaties en naar het

afwegingskader van de omzendbrief EME/2006/01-RO/2006/02, en de normen van deze omzendbrief worden opgelegd als bijzondere milieuvoorwaarde. Ook bij de bezwaren die de verzoekende partij in haar beroepschrift had aangevoerd wordt zorgvuldig stil gestaan in de hierboven vermelde adviezen en in de bestreden beslissing. De bezwaren van de verzoekende partij worden weergegeven en beantwoord.

In de motivering van de bestreden beslissing is ook uitvoerig stil gestaan bij het aspect geluidshinder en in het bijzonder bij de bezwaren die de verzoekende partij in haar beroepsschrift naar voren had gebracht. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent gesteld wat volgt :

"Overwegende dat een beroeper (NV Bosal) duidt op de geluidsverstoring die WT E2 kan veroorzaken op de activiteit van het desbetreffend bedrijf, zijnde een onderzoeks- en testcentrum van uitlaatsystemen binnen de automobielsector; dat de mogelijke geluidshinder van de windturbine WT E2 op de inrichting van deze beroeper een economisch- technische afweging betreft die niet binnen de bevoegdheid van de afdeling Milieuvergunningen ligt".

De verzoekende partij is van oordeel dat deze motivering niet deugdelijk is. Het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna : milieuvergunningsdecreet) beoogt op het eerste gezicht de bescherming van de mens en van het leefmilieu. Bij het verlenen (of weigeren) van een milieuvergunning is dit de centrale doelstelling, en dat houdt in dat de diverse hinderaspecten moeten worden afgewogen. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat te dezen de bescherming van de mens en het leefmilieu werd beoogd en dat de verschillende hinderaspecten werden afgewogen. In het bijzonder wat betreft de geluidshinder werden de normen van de omzendbrief EME/2006/01-RO/2006/02 als bijzondere milieuvoorwaarde opgelegd. Het centrale bezwaar van de verzoekende partij, zoals dit in haar beroepschrift tot uitdrukking werd gebracht, is niet dat de hinder of de risico's voor mens en leefmilieu onaanvaardbare proporties zullen aannemen, maar wel dat zij een welbepaalde economische activiteit niet meer zal kunnen uitoefenen, of toch

niet in goede omstandigheden. De verwerende partij kon op het eerste gezicht dan ook terecht overwegen dat het hier om een economische en technische kwestie gaat, die zij niet in haar afweging moest betrekken. De verzoekende partij loopt op het eerste gezicht niet méér risico's en ondervindt niet méér hinder dan in het desbetreffende industriegebied moet worden getolereerd. Uit het milieuvergunningsdecreet en uit het Vlarem I en II kan op het eerste gezicht niet worden afgeleid dat de verzoekende partij, omwille van de specifieke economische activiteiten die zij uitoefent, van een meer vergaande bescherming diende te genieten. Overigens houdt de verplichting tot formele motivering niet in dat de beslissende overheid de motieven van haar motieven moet weergeven.

In de mate waarin de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden acht, slaagt zij er niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zouden zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt kennelijk onredelijk zijn. Wanneer de Raad van State een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij toont niet aan dat de feiten niet op behoorlijke wijze werden vastgesteld, noch dat de motieven kennelijk onredelijk zijn.

De middelen zijn niet ernstig.

Er is bijgevolg niet voldaan aan één van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen zonder dat het nodig is de door de tussenkomende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie te onderzoeken.

BESLISSING

1. Het verzoek van de NV S.P.E. tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien oktober tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys